

FORHANDLINGER

i

Videnskabs-Selskabet

I CHRISTIANIA

Aar 1863.

Med 4 lithogropherede Plader.

Mo. Bot. Garden,
1895.

Christiania 1864.

Trykt hos Brøgger & Christie.

I Commission hos Boghandler J. Dybwad.

Tidobbelte af de bedst conserverede galliske Mynters Vægt. En stor Deel af de i Museerne opbevarede galliske Mynter veie i Gjennemsnit 36 à 37 Pariser Gran. Men de bedst conserverede i Marquis de Lagoy's Samling¹ veie 40 P. G., hvilke svare til 32,8 eng. Tr. G. Men selv disse maae dog antages ved en omtrent to tusindeaarig Henliggen i Jorden at have tabt noget; ansættes dette til $\frac{1}{2}$ Gran, bliver den oprindelige Vægt 33,3 eng. Tr. G., hvoraf det Tidobbelte bliver ovennævnte 333 eng. Tr. Gr. Den galliske Sølvmynts Vægt tør være en Efterligning af den attiske Hemidrachmes Vægt, som gennem de græske Colonier i Gallien der kan være kommen i Gang. Den attiske Drachme veiede nemlig ifølge Boeck's Beregning 82,2 Par. Gr.², altsaa Hemidrachmen 41,1 P. Gr. = 33,6 eng. Tr. Gr., altsaa næsten identisk med den galliske Sølvmynts Vægt.

Den 9de October. Møde i den philosophisk-historiske Classe.

Hr. Caspari meddeelte nogle Documenter til det apostoliske Symbolums Historie.

Den 23de October. Møde i den matematisk-naturvidenskabelige Classe.

*Hr. A. Boeck meddelte Beskrivelse og fremlagde Tegninger af 4 norske Decapoder, undersøgte af Overlæge Danielssen og ham. Den første ansaaes for at danne en ny Slægt og Underfamilie blandt Crangoniderne, idet den væsentlig afveg fra alle andre derhen hørende Former ved sine Munddeles Dannelse, især ved Mandiblen som havde en bred Tyggedeel og desuden var forsynet med en bred 2leddet Palpe. Paa det ydre Maxillarfodpar havde den to Gjæller, samt et Spor af en tredie. Denne blev paa Grund af Haleføddernes eiendommelige Dannelse kaldet *Synhimantites* som Slægtsnavn og Arten *typicus*. Dernæst omtaltes to formentlig nye Arter af Slægten Hippolyte, som Overlæge Danielssen havde nævnt*

¹ Saaledes angiver Eieren selv deres Vægt i *Revue numismat.* 1839 p. 403.

² *Metrolog, Untersuch.* p. 14.

men ikke beskrevet i sin Reiseberetning fra Finmarken i Nyt Magazin for Naturvidenskaberne for Aaret 1861 første Hefte, under Navn af H. Korenii og H. Liljeborgii. Dog kan disse muligen falde sammen med allerede beskrevne engelske Arter.

Den fjerde en *Cuma*, der har et særdeles characteristisk pigget Udseende, blev formedelst at den havde tvende større Pigge paa Brystskjoldet nær den forreste Rand, kaldet *Cuma cornuta*.

Hr. Hansteen holdt et Foredrag om *Havfladens Uforanderlighed*.

Det Spørgsmaal om „Vandmængden paa vor Klode i strængeste Forstand er uforanderlig“ er, saavidt mig bekjendt, aldrig bleven behandlet. Jeg fremsatte det for endeel Aar siden for afdøde Baron Berzelius, og han besvarede det med et kort „ja“, uden at anføre Grunde, og det forekom mig som om dette var en Sag han aldrig før havde tænkt over.

Fra Havets og Jordens Overflade opstige formedelst Solstraalernes Paavirkning dagligen Vanddampe, der i laverede Regioner vise sig som Taage, naar de stige højere samle sig i adskilte Masser som Skyer. Disse Skyer kunne stige saa længe indtil de komme i et Luftlag, der har samme Tæthed som Vanddampene. Træffes de her af en koldere Luftstrøm, saa tabe Partiklerne noget af deres Elastisitet, samle sig i Draabeform og falde ned som Regn, Hagel eller Snee.

Som bekjendt kan Vandet opløses i to Luftarter, Vandstofgas (Hydrogen) og Suurstofgas (Oxygen); omvendt kan Vand frembringes, naar en Strøm af disse tvende Luftarter antændes ved en electrisk Gnist under en Glasklokke. Vandstofgasen er 10 til 11 Gange lettere, Suurstofgasen derimod $\frac{1}{16}$ tungere end den atmosfæriske Luft. Nu kan man opkaste det Spørgsmaal: „er det ikke mueligt, at en liden Deel af Vanddampene i de højeste Lag af Atmosfæren, hvortil disse kunne naae, ved Paavirkningen af Solstraalerne, kunne opløses i deres ovenmeldte Bestanddele“? I saa Tilfælde vilde Vandstofgasen som er betydelig lettere end den omgivende atmosfæriske Luft, stige til Atmosfærens yderste Grændse; Suurstofgasen derimod, som er tun-